

3
1953

საქართველოს მუზეუმი

4/2 52
1953
საქართველოს მუზეუმი

გამომცემლობა აკომუნისტიკური
წელი XXX. ვადი 2 ვაკ.

6 0 5 6 8 0

თოჯირ მთხუარეს კარაქი ტერო

საბჭოთა კულტურული განვითარების
სამსახურის მიერ გამოცემის

ძვირფასი პატი აფხაზეთში. აქ ისეც ყოფილა, რომ პატი ცხიშით გადღენთილი აღმოჩენილა და ამ პატისათვის ერბო-კარაქი პირდაპირ ერთი ხელის მოსმით მოუხდიათ.

ასეთ საოცარ ამბავს, რასაკვირველია, ხუმრობის გუნებაზე დამდგარ ფელეტონისტს არავინ დაუჯერებს, მაგრამ მე ცოცხალი მოწმე ჰყავს, ფრიად სერიოზული ადამიანი, ამ უცნაური ტექნოლოგიის უშუალო მონაწილე აფხაზვაჭრობის დირექტორი გეგე შანავა.

მაშ გეგეს კეთხოთ, თუ როგორ მოხადეს კარაქი პატი. ვკითხოთ და ყური დავუკდოთ.

აფხაზვაჭრობის სასურსათო სექციის საწყობის ახალდანიშნულმა გამგებ იასონ ჯალალანიაშ საწყობის აღწერა-ჩაბარება მოითხოვა. მოვიდნენ ბუხპალტერ-მოანგარიშები, გაქრეს-გამოკრეს საანგარიში, შემოსავალ-გასავალი შეაჯამ-გამოაჯამეს და როცა ქონების მიმღებმა ჯალალანიაშ საწყობის აქტივში ჩაგდებული ერბო მოითხოვა, წინ ქალალდის პატარა ნაგლეჯი დაუგდეს და უთხრეს:

— ერბო აფხაზუკელეარაქმრეწვის ბაზაში ინახება. აი, ბაზის გამგის სპირიდონის ხელწერილი.

— კი მაგრამ, ჩემ საწყობს — საწყობი ხომ ჰქვია! — ექვნარევი აზრი გამოთქვა იასონმა.

— საწყობი კი ჰქვია, მაგრამ ერბო — რკინა კი არ არის, რომ დააწყო და გაძლოს. გვინახავს, ბატონო, ხომ არ გვიჭამს!

იასონმა ერბოს მაგიერ ხელწერილი ჩაიბარა. ჩაიბარა და ჩაფიქრდა. იფიქრა, იფიქრა და იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ კარაქი კაცს ასუქებს და იასონი თუ ხმას ამოიღებს, კარაქის საწყობს დატოვებს. დატოვებს და, მაშასადამე, გასუქებაზე ფიქრიც ზედმეტი იქნება.

რამდენიმე თვის შემდეგ კი, როცა თვით იასონ ჯალალანიას გაუკეთეს ჩავიზია და აფხაზვაჭრობის სასურსათო საწყობი შეამოწმეს, შენახულ კარაქს გაცემულმა ხელწერილებმა იძარა. სპირიდონის მიერ მოკემული ერბო-კარაქის შენხვის ხელწერილები უკვე 22 ტონა ერბო-კარაქს ითვლიდა.

ალბათ, ნაწილობრივ მაინც მიხვდით, მკითხველო, რომ ყველეარაქმრეწვის საწყობიდან საგჭრო ორგანიზაციაში მიტანილი ერბო-კარაქი უკან ალარ დაბრუნდება. ეს ხელწერილები ძალაცირად შედგენილი ფიქტიური დოკუმენტებია და მხოლოდ ოინდაზობის დასაფარად არის შეთითხონილი. მაგრამ როდემდის? ჩავიზია ყველას კარს არისო, საწყობის გამგებს უთქვამთ. სად წავა ხელწერილების გამცემი ცხობილი სპირიდონი? მისი საწყობის ზღუდესაც ხომ გადააბიჯებს „წყეული“ ჩავიზია?

და აი, სპირიდონის ალსასრულის დღეც დადგა. აფხაზუკელეარაქმრეწვის საწყობსაც ეწვია ჩემიზია. ჩემიზის მიზანი, რასაკვირველია, აფხაზვაჭრობის ხელი მყოფ ხელწერილების მიხედვით, ერბო-კარაქის რაოდენობის შემოწმება არ იყო, მაგრამ როცა საანგარიშის იქაც გაქრეს-გამოკრეს, შემოსავალ გასავალი შეაჯამ-გამოაჯამებს და გაიანგარიშ-გამოიანგარიშეს, სპირიდონს არამცუუ აფხაზვაჭრობის ზედმეტი 22 ტონა ერბო-კარაქი აღმოაჩნდა, არამედ ისიც ვერ უნახეს, რაც უნდა ჰქონდა, თავინდან ჩემდეტნახევარი ტონა კარაქი დაკლდა. ადგნენ ჩემიზორები და ჰქონისთვის რომ კარაქი აღარ მოეხადა, ჩემის სპირიდონს ჰქონი შეუცვალეს.

ეს ჰქონი შეცვლა, რასაკვირველია, პროკურატურის დახმარებით მოხდა და აფხაზვაჭრობის ძალაუნებურად დაისვა საკითხი: რა იქნება, რომ იმ ულმერთო პროკურორობა სპირიდონს თავისი ხელწერილების შესახებ ჰქითხოს? მზის სინათლე ხომ გააღნობს ჰქონიდან მოხდილ 22 ტონა ერბო-კარაქს?

დატრიალდნენ აფხაზუკელებულები, საჭირო დოკუმენტები შეადგინეს, შესავალ-გასავალი ანგარიშში მოიყვანეს, ავიზო გააფორმეს, აფხაზუკელეარაქმრეწვის ფული გადაურიცხეს და პროკურორის ზედ შებლზე მიაფარეს ქალალდი: ჩემდეტნახევარი ტონა კარაქი ჩენა გვაქვს წალებული, სპირიდონის ფული გვემართა და აი, გადავიხადეთო.

გამოუშვეს საკოდავი სპირიდონი. სუხუმის ჰქერზე დაბრუნებუს, რომ ამ ჰქონისათვის კვლავ ერთი ხელის მოსმით მოეხადა ერბო-კარაქი.

რევიზორები კი აფხაზვაჭრობას მიადგნენ: ვნახოთ რა დღეშია, ხომ არ გამდნარა აფხაზუკელეარაქმრეწვიდან წალებული ჩემდეტნახევარი ტონა კარაქიო. ახედ-დახედეს რევიზორებმა საწყობს, მიათვალიერ-მოათვალიერეს და ერთი გრამი კარაქიც კი არსად აღმოჩნდა.

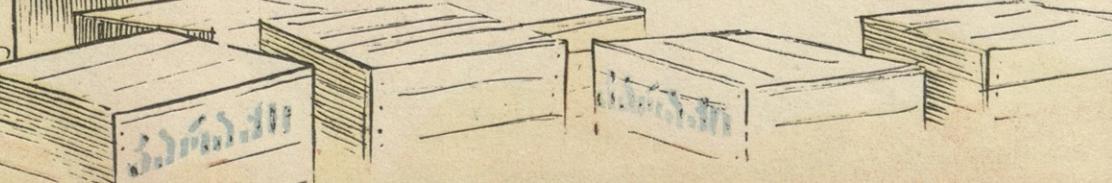
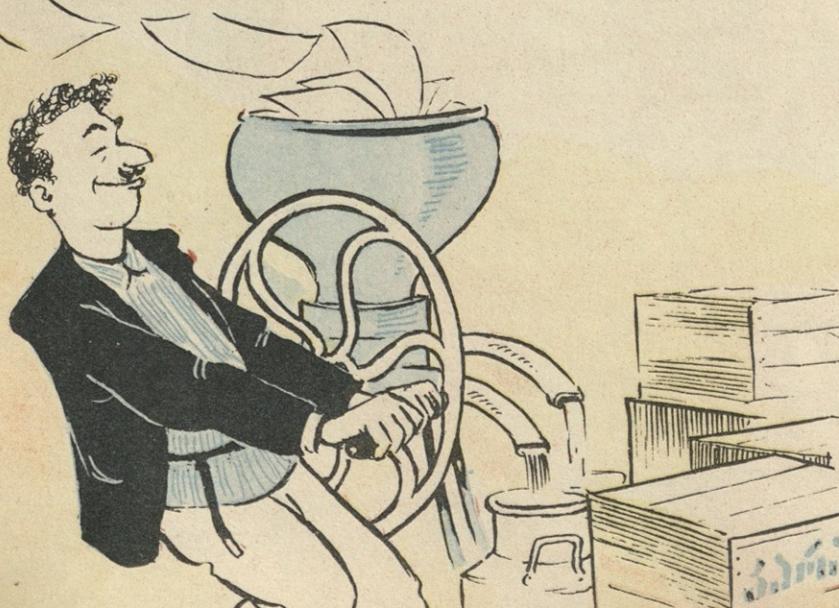
ახლა აფხაზვაჭრობელები ჩავარდნენ გასაკირში, ახალი ჩემდეტნახევარი ტონა კარაქი აკლდათ და ასეთი შესანახად მიბარების ხელწერილიც კი არ გააჩნდათ. ახტნენ, დახტნენ, სპირიდონთან მიიჩნინეს, მაგრამ იმ წუთსავე გამოიჩეა, რომ სპირიდონს უკეთესი სირბილი სკოდნია და თავის დროზე გაქცეულა სუხუმიდან.

გაიფიქრეს, გამოიფიქრეს აფხაზვაჭრობელებმა და კიდევ გამონახეს საშუალება, კიდევ მოხადეს კარაქი ჰქონის: სპირიდონის ძმა ალექსანდრე მონახეს. როგორც წესია, ალექსანდრეც სპირიდონის გვარს ატარებდა. მცირეოდენი სარტა აღუთვეს და ძმის მაგიერ ხელწერილი დატერინენს იმის შესახებ, რომ აფხაზუკელეარაქმრების საწყობმა შესანახად დაიბრუნა აფხაზვაჭრობის 38 ტონა ერბო-კარაქი.

მაგრამ ბოლო ხომ უნდა ჰქონდა ხელწერილობის თამაშსა და ერბო-კარაქის ჰქონიდან მოხდას. სანამდე უნდა ერბინათ ჩავიზორებს აფხაზვაჭრობასა და აფხაზუკელეარაქმრეწვის საწყობებს შორის!

და აი, აფხაზვაჭრობამ მტკიცე პრეტენზია წარუდგინა აფხაზუკელეარაქმრეწვის ხელმძღვანელობას ხელწერილების მიხედვით „ჩაბარებულ“ 38 ტონა ერბო-კარაქის საფასურის ანაზღაურების შესახებ. მაგრამ პრეტენზია — პრეტენზიად დარჩა, ფული არავინ აანაზღაურა. ოცდათვერამეტი ტონა ერბო-კარაქის შექმა გაქცეულ სპირიდონს გადააბრალეს და ოცდათვერამეტი ტონა ერბო-კარაქის შექმელი კაცი კი, მოგეხსენებათ, ან ლომი უნდა იყოს, ან რკინის შვენეტელა და აბა, ვინ დაიჭერს უზარბაზნოდ!

სპირიდონი კი ვინ იცის სად იცინის, სად კვდება საცილითა!

ექვეთი

დაგვისახული ღიალობი

ეროვნული
გიგანტის
ნახ. გ. ფირცხალაბაძე

პოლონეთის ტერიტორიაზე კოვბაკის დივიზიის ყოფნის ღრის, იქ მოქმედ პარტიზანულ რაზმის უფროსმა, ჩემმა თანა-მემამულები, სოფელ შროშის მკვიდრმა ვასომ, ანუ როვორც ჩენი ბიჭები იძახდნენ—ვასიკომ, ასეთი რამ გვიამბო:

„რას არ ახერხებდნენ გერმანელი ფაშისტები, რას არ იგონებდნენ და რას არ აკეთებდნენ... ერთ სალამოს ლიუ-ბლინის მოსახლეობას თავი მოუყარეს და ტრიბუნაზე ასულმა ჰიტლერელმა პოლკოვნიკმა ხალხს მიმართა:

— პოლონელო მეგობრებო! თქვენ ვილაცები გატყუებენ, თითქოს ჩენ თქვენი მტრები ვიყოთ. რა საოცარი ცილისწა-მებაა! წმინდა რასის ჯარისკაცს ჩიტის გული უცემს მკერდში— ჩენ თქვენზე ზრუნვის მეტი არაფერი გვავალია და თქვენ კი— ჩენი მტრობის მეტს არაფერს აქეთებთ.

პოლკოვნიკს ხელში ცხვირსახოცი ეჭირა და მშრალ თვა-ლებს იწმენდდა.

— რა გულჩელი კაცი ყოფილა, ყველაფერს ისე უმო-ქმედია მასზე, ისე ხშირად უტირია, რომ ცრემლი გამოლე-ვია!—იხუმრა ვილაცამ ხალხში.

პოლკოვნიკმა განაგრძო:

— მე ზეპირი ლაპარაკი არ მიყვარს და ამას დაგიმ-ტკიცებთ კიდევაც. მოემხადეთ სიხარულისათვის. ჩემო მეგო-ბრებო, ხვალ, დღის თორმეტი საათისათვის, ლიუბლინის სად-გურზე გაივლის მატარებელი, რომელიც ჩატარებს პოლონელ ტყვებს. იმ მატარებელში თქვენი მამები იქნებიან, პოლო-ნელო მეგობრებო, თქვენი ძმები, თქვენი შვილები...

პოლკოვნიკი შეჩერდა და მთელ სამ წუთს ხმა არ ამო-ულია. ხალხი გაინაბა, რაღაც ეგონათ პოლკოვნიკი რაიმე სა-სიხარულოს იტყოდა.

— ჩვენს ერთგულებაში რომ დაგარწმუნოთ,—განაგრძო პოლკოვნიკმა, — ნებას გაძლიერ შეხვდეთ თქვენს ნათესავებს.

ხალხი აჩინებოლდა.

— მოითმინეთ, მოითმინეთ,—კვლავ აროხროხდა პოლ-კოვნიკი. — უფრო მეტის თქმა მინდა. თქვენ არა მარტო შეხ-ვდებით თქვენს ტყვე ნათესავებს, არამედ სურსათ-სანოვაისა და სხვა საჩუქრების გადაცემის უფლებასაც მოგცემთ. მხო-ლოდ ერთი პირობით: საჩუქარი, სურსათი იქნება ის, თუ სხვა რაიმე, ოც კილოგრამს არ უნდა აღმატებოდეს. ჩენ სისა-ტიკეც შეგვიძლია და იცოდეთ, პირობის დამრღვევი დაის-ჯება. მაშასადამე, ხვალ, თორმეტი საათზე!..

პოლკოვნიკმა ტრიბუნა დატოვა. ხალხში ათასნაირი ლა-პარაკი გაიბა.

— ცრუობენ.—ამბობდნენ ერთი.

— მართალია ღიდი ზიანი მოგვაყენეს, მაგრამ ომია, უმაგისოდ რა იქნება. ისე კი, ეტყობა, არ უნდა იყოს ცუდი ხალხი. — ჩურჩულებდნენ მეორენი, გერმანელ ფაშისტებთან სხვადასხვა მიზნით დამეგობრებული თითო-ოროლა პოლო-ნელები.

* *

მეორე დღეს, თორმეტის ნახევარზე, ლიუბლინის სად-გური უკეთ ხალხით იყო გაჭერილი. ზოგს შეკრული ფუთა ეჭირა, იქნებ ჩემს დაკარგულ შვილს შევხვდეო, ზოგი ძმას ელოდა სურსათ-სანოვაით ხელში, ზოგი კი თაიგულით იყო მომზადებული—ნათესავს თუ არ ვნახავ, პოლონელი ხომ მაინც ჩემია, პოლონელიაო.

ჭ 535

— ჩემი ბიჭი ხომ არ გაწუხებთ...

— არა, ახლა აღარ გვაწუხებს, ერთი თვეა სკოლაში არ მოხულა, გამოცდებს გაურბის!..

—

თორმეტ საათზე მატარებელი სწრაფად შემოვიდა სად-გურზე და უცბად გაჩერდა. ხალხი ვაგონებს მიესია. გაფარ-თოებული თვალებით შეპყურებდნენ ვაგონების ფანჯრებსა და კარებს. ვაგონებიდან მაღე გერმანელმა ჯარისკაცებმა გამო-ყვეს თავი და პოლონელთა თაიგულებს თავიანთი ხელსახო-ცების ფრიალი შეაგებეს. ამ დროს რამდენიმე კინოაპარატი გამოჩნდა და ოპერატორები მუშაობას შეუდგნენ...

... ერთი კვირის შემდეგ გერმანიის ქალაქებში უკვე უჩე-ნებდნენ კინოქრონიკები მისი შესახებ, თუ როგორ „გულთბი-ლად“ ხედებოდნენ პოლონელები გერმანელ ფაშისტთა ჯარის-კაცებს.

დ. ბაზრაძე

ხაბუთა კავშირის გმირი

რეკორდის ბობათი

ეროვნული
გიგანტის

8 ეტაჟის 6 მეტრის 8 ღვერცხის მარტი

ალბათ, ბევრმა არ იცის ზესტაფონის ხმელთაშუა ზღვის არსებობა.

ეს ზღვა შუა ზესტაფონში მდებარეობს, ჩრდილოეთი რკინიგზის საბარგო სადგურს ესაზღვრება, სამხრეთი — არტელ „ყყირილას“ სახელმწიფოს, ხოლო სამხრეთ-აღმოსავლეთი — კულტურისა და დასკვნების პარკს.

მისი შენაკადებია აგრეთვე ახალი ხიდის მისადგომები, სადაც სატრანსპორტო მიმოსვლა მუდამ მხიარულ სანახაობად არის გადაჭყული.

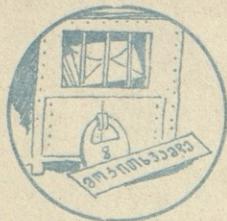
გამოკვლევამ დაადასტურა, რომ იმ ადგილას, რომელიც ამჟამად ზესტაფონის ზღვას უკავია, თავის დროზე მშვენიერი მოასფალტებული ქუჩა ყოფილია. აღნიშნულ ზღვაში განუწყვეტლივ დადინან მძიმე და მსუბუქი წყალწყვის გემები, რომელსაც აქაურები რვალის ასახვევად „ავტომანქანებს“ უძახიან.

ზესტაფონის ზღვის დამახასიათებდელია მულმივი ლელვა, რომლის დროსაც ბობოქარი ტალღები ნაპირებზე გადმოდის და გამვლელ-გამომვლების მორთულობას მრავალფრად აჭრელებს.

არ გამართლდა ხმები, თითქოს აღნიშნული ზღვა ზესტაფონელებს წარმვნით ემუქრებოდეს, მაგრამ ზესტაფონის კომუნალურ გაწყვეტილებას კი აშკარა წალექვის საფრთხეს უქმნის.

8. გურამიშვილი

მოკითხვის უზარესი სიცარისები

ენგურის ცელულოიდისა და ქალალის კომბინატორი რომ ფოსტა არსებობს, რა თქმა უნდა, კარგია, მაგრამ ცუდია ის, რომ ფოსტას წერილებისა და უუნალ-გაზეთების დამტარებელი არ ყავს.

ათასობით მუშას ამ ფოსტის უფროსი ასე „ემსახურება“:

დროდადრო მიტინგით მოიწვევს კლიენტებს, დაგროვილი კორესპონდენციების სიას ამოიკითხავს და თუ პატ-

რონი იქ არ აღმოჩნდება, კეტავს მათ დიდ უფრთხი, რომელსაც აწერია: „მოკითხებები“.

განა რა ისეთი ძნელი საქმე ჰგონია ჩვენი ფოსტის უფროსს პატრონებისათვის კორესპონდენციების დროზე ჩაბარება!

3. გერიძე

როჯერის გამოსახული

კასპის რაიონში არის სოფელი დოეთი. დოესის ბოლოში გადის მტკიცილი მომავალი სარწყავი არხი. არა იყო ბოგირი, ბოგირზე დადიოდა მოსახლეობა და კოლმეურნეობის მანქანები.

კარგა ხანს იყო ასე, მაგრამ თურმე ხესაც მოთმინების ფიალა ჰქონია.

ძველმა ბოგირმა ითმინა, ითმინა და რაკი შეხედა, რომ მის შეკეთებაზე არავინ ინამუსა, ჩაინგრა და უგზოდ დატოვა დოესელები.

მიმართეს წყალთა მეურნეობის სამინისტროს. მიიღეს საჭირო რომელი ცემენტი, ბენზინი და სხვა მასალა, რაც კი საჭიროა ბოგირისათვის, მაგრამ...

ვიცით: მკითხველი იფიქრებს მთელი მასალა განიავდა, ბოგირი კი არ აშენდა.

უკაცრავად, ცემენტის ის ნაწილი არ განიავდა, რომლითაც ბოგირის კედლები ამოიყვანეს, ჰაიკი, რომ ის მართლაც მოიხმარეს! აი, ხე ტყის მასალა, ბენზინი და აგრეთვე ამოვეანილ კედლებზე ბოგირის გადების უნარი კი ნამდვილად განიავებულია!

რადგან დოესში ორი ზურაბი გვყავს, ჩვენებორებს ახლა გამოცანად აქვთ გადაქცეული: სურამის ციხის მსგავსად, რომელი ზურაბი ჩატანონ ამ ბოგირს — წყალთა მეურნეობის უფროსი, თუ კოლმეურნეობის თავმჯდომარე?

გადალაში

ნაცარ ცორა

სოფელ მარანს თბილისიდან ვილაც მაყვალი ზაუტაშვილი ეწვია, რომელიც თავის თავს ჭრა-კერვის შემსწავლელი კურსების ხელმძღვანელად ასაღებდა.

აბა, რომელი მარნელი ქალიშვილი დაუდგებოდა წინ ამ ცდუნებას. ვის არ უნდოდა ჭრა-კერვის კარგი ცოდნით კარგი საპატარძლოს სახელი გაეთქვა. შეგროვდა ოცამდე ქალიშვილი. მაყვალი ზაუტაშვილმა თავისი საქმიანობა იმით დაიწყო, რომ, უპირველეს ყოვლისა, წრის თვითეულ წევრს 250 მანეთი გამოართვა, შემდეგ ჩამწერივა ნუცას სკოლასავით მარნელი ქალიშვილები. ხელში თოჯინები დაკავებინა და პირველი „გაკითილები“ თოჯინების კაბების შეკერვით დაიწყო, თან თავის მოწაფეებს ასე ტკბილდ მიმართავდა:

— ეს ნემსია, ეს ძაფია, ისწავლეთ გენაცვალეთ!

ისხდნენ თურმე მარნელი ქალიშვილები და თოჯინებისათვის სხვადასხვა ფერის, ზომისა და მოდის კაბებს ჰერავრენ. საქმე იმით დამთავრდა, რომ ერთ მშვენიერ დღეს, მაყვალი ზაუტაშვილი ფულებიანად უგზო-უკელოდ გაიპარა, ხოლო მარნელმა ქალიშვილებმა ჭრა-კერვის ვერც „ანი“ ისწავლეს და ვერც „ბანი“... უპატრონონ თოჯინები კი კლუბის კარებიან დაყარეს!..

ი3. თოვლიანი

ყველა მარატონი.

ამას წინათ სოფელ ოქტომბრიდან ზუგდიდისაკენ მივდიოდა. გაზაფხულს გაეცოცხლებინა ბუნება. მზით გამომდარ, ახლად გადახნულ მიწას ოხშიერი ასდიოდა. სიხარულით ვტკბებოდი ბუნების სიმშვენირო.

უცებ ჩემი ყურადღება საოცარმა სანხაობამ შეაჩერა. ხუთიოდე კოლმეურნე, ვისაც რით შეეძლო, ისე შეიარაღებულიყო და გამალებული ნიღირობდა ცვევებზე.

ერთი მონაღირეთაგანი შევაჩერე და მიემართე:

— ამ ყვავებს რად დასდევთ მეთქი? ჩემი შეკითხვის პასუხად ყვავების მშესვერება სოფ. ოქტომბრის მიქოიანის სახელობის კოლმეურნეობის გამგეობის დადგენილება მიჩვენა, სადაც სიტყვა-სიტყვით ასე ეწერა:

მოიხმანებ: სიმინდის ყანების ყვავების მიერ განადგურებისაგან დაცის „შესახებ (კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ამხ. მ. უბილავა)

დაადგინებ: ვინაიდან ყვავი ძლიერ აზიანებს სიმინდის ყანებს, დაწესდეს, რომ ყოველი ხუთი ყვავის დაცის ცვირცვისათვის დაერიცხოს ერთი შრომადღე“.

— ბარაკა თქვენს ნანაღირეს! — დალოცე ისინი და ჩემს გზას გავუდექი.

ტ. გალდავა

კულტურა

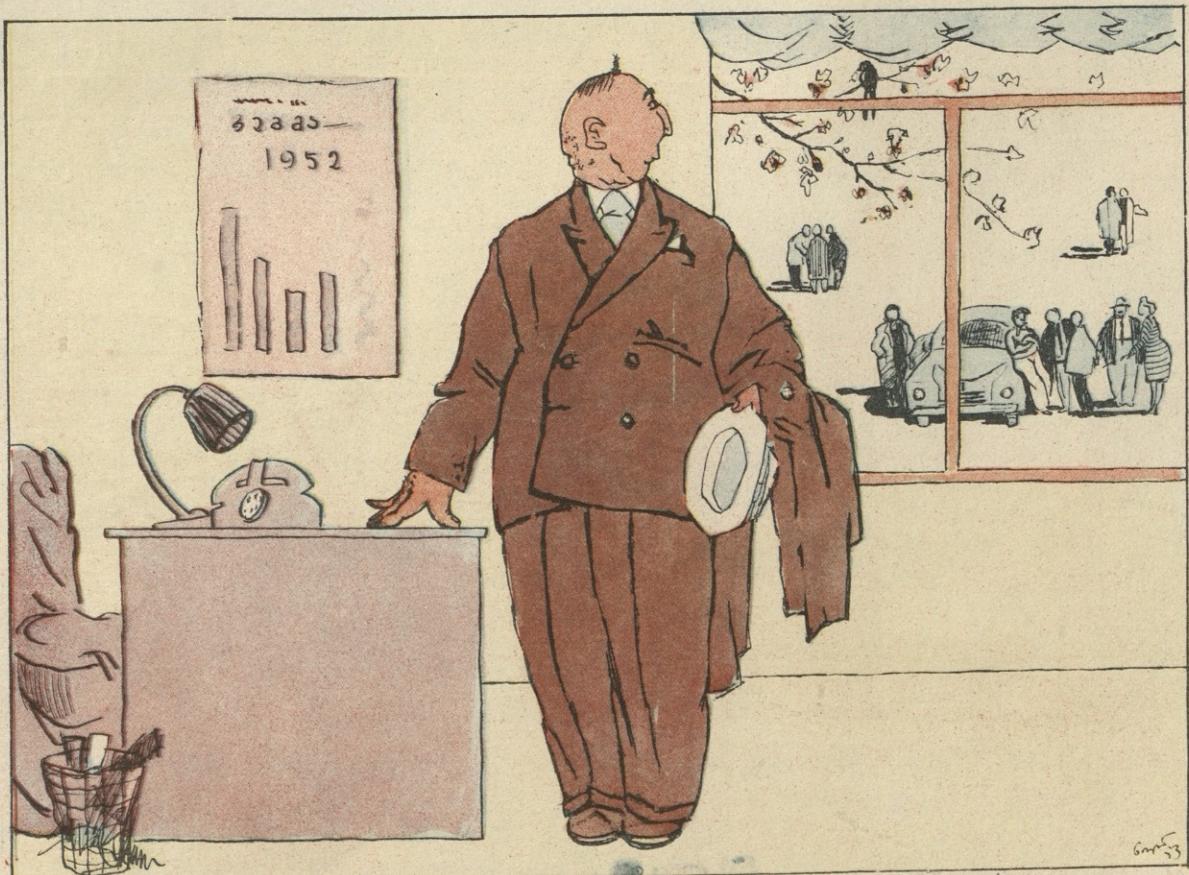
თავმჯდომარე გახდათ ჭაბა,
საქმეს თითქმის შეაბერდა;
ხელი ისე გაიწაფა
ღლეში ათას ქალადებს წერდა!
დიდი ფიქრი, დიდი ჭაფა
აჩ უყვარდა, აჩ იცოდა,—
თავმჯდომარე გახდათ ჭაბა,
ადგიდიდან აჩ იძროდა!
ფერმის გამგედ დასვა სერგო
და კარები მიიკეტა,
მასაც კარგი ბეჭი ერგო,
აქეთ-იქით მიიხედა,—
თავმჯდომარე ყავდა ტკბილი,
გაუსინჭა უცებ კბილი
და ჩასთვადა თავის სუფრად
ფერმის გამგემ მოერი ფერმა,
იწყო დენა თავისუფლად
ჭურებიდან დაღისფერმა!
სერგოს ფერმის ხბოც შეერგო,
ერგო ხვავი და ბარაქა,
ლორის ქონი ქონდა ქონად
და კარაქი კი კარაქად!
მაგრამ ერთხედ თავმჯდომარე,

სიკეთით და გრძნობით სავსე,
უცებ ოღეში დაიბარეს
და ხაზგასმით უთხრეს ასე:
„თავმჯდომარე რისთვის გქვია;
კარგად გაიანგარიშე,
თუ ვინმე გყავს ღოყდაპია,
მოხსენი და სხვა დანიშნე!
ჭაბა ფიქრმა დამძიმა,
ჩაიკეტა ისევ კარი,
მდივანს ჰკითხავს თვადციმციმას —
ღოყდაპია თუ ვინ არი.
დაიყენა დარაჭები,
რომ სიტხიზე ყოფილიყო,
რომ უქმი და მავნე მასთან
ველარ შემოძრომილიყო.
ღირი განსჭის შემდეგ ბრძანა:
— შევამოწმოთ ჩვენი ფერმა! —
სერგოს გული გაებზარა
და გადაჭკრა სიმწრის ფერმა...
მაგრამ გასჭრა ბერისწერამ,
ჭაბას აჩ სურს, რომ ეწვაღოს
და თქვა: — ფერმის შემოწმება
თვითონ სერგოს დაევაროს! —

დატრიადა სერგო ხედად.
არც აცივა, არც აცხედა
და მეძროხეს სტაცა ხელი.
თქვა: — შეიპყრეთ საძაგები,
რაც ჩვენს ფერმას დო აკდია
სჭამდა სუდ ეს ღოყდაპია!
იცის, იცის, ფერმის გამგებ
ვინმეს უნდა დასროს ბრძანი,
რომ შესრულდეს ღირექტივა.
რომ გამოძვრეს თვითონ მშრალი:
აიღო და მას დასწამა,
რაც ამდენ ხანს სუა და ჭამა...
ჩაიარა ყველაუერმა,
ისევ სერგოს დარჩა ფერმა.
ღოყდაპია თავმჯდომარეს
წევმოხრიდი დასტეცს კურში,
სანამ ჭაბა ცოცხადია
თბილადა ფქვეს თავი ქუდში.
მაგრამ მოხდა სასწაული
და თვაღთაგან გაპქრა ჭაბა...
ამბობენ, რომ ღოყდაპია
თვით ნიანგმა გადაყდაპა!

გ ა ზ ა ფ ს ე ლ ი მ ა მ ა რ თ ვ ა ლ ი ს კ ა ბ ი ნ ე გ მ ი

ნახ. 5. მალაშვილის

თბილ, ოჭახურ ბუქეს გავდა
ინაურის კაბინეტი,—
შტატში თითქმის არვინ ყავდა—
შინაური ხაღების მეტი,

თბილ ბურანში ხვევდა მუხამ
ნათესავთა მყარი ძაღა,
საქმისთვის კი... როგორც უნდა.
საქმისთვის კი აჩ ეცადა...

მაგრამ აი, გაზაფხულზე,
ყინულის რომ გაღნა ზვაცი,
კაბინეტის ნაგავს გაჭყვა
ყველა მისი ნათესავიც.

ახდა ფანტრის გალბა ხედავს
იმ ჭიდყვავთა ნაცნობ გუნდებს.
ძღივს მარტოა, იქნებ შრომას
ახდა მაინც ღაუბრუნდეს!

აგრძელება

რედაქტორი კარლ კალაძე. სარეაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნინეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „Ниаги“. Редакция и рисунки: რუსთაველის 34-მეს. № 42. ტელ. 3-10 42.
1953 წ. 22/V. სტამბა „ზარია კოსტროკა“, რუსთაველის 34-მეს. № 42. შეკ. № 975 გამოც. № 8 ტარ. 15.000 უ. 02973.

ჩ ვ ა ნ ი პ ი ვ ი კ ა რ გ რ ზ ი ა

აშას ჭინათ წეაპოლში მოეწყო მსოფლიო ჩემპიონატი კლასიკურ ჭიდაობაში. ჩემპიონატში სხვა საბ-
ჭოთა ფალავნებთან ერთად ბრწყინვალედ გაიმარჯვა და მსოფლიო ჩემპიონის სახელწოდება მოიპოვა
ახალგაზრდა ქართველმა მოჭიდავემ გიგი კარტოზიამ: მან რამდენიმე ჭურში ნოხშე გააკრა პირველობის
პრეტენდენტი თურქი ფალავანი ისმეთი.

ფალავანი ისმეთ-ზია,
სახელის და ტაშის მღომი,
ქართველ ვაჟეკაცს კარტოზიას,
დაეტავა, როგორც ღომი!

მაგრამ იმის ძიძგიძს ყური
ვინ ათხოვა, ვინ დაღონება?
გიგის ბაში-აჩუკური
გვერდის ფანდი მოაგონდა:

და სუდ ერთი წამი გახდათ
სასწორივით გადამჩონი:
ისმეთ—ნოხის მზომი გახდა,
კარტოზია — ჩემპიონი.